

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/97/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412228104
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4412228104.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a sudkýň Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci žalobcu: SYMPATHIA, s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Považská 89, IČO: 36 541 656, zastúpený advokátom JUDr. Petrom Timkom, so sídlom Nitra, Štefánikova trieda 6, IČO: 42 124 026 proti žalovanému: JUDr. Peter Šulai, notár, so sídlom Nové Zámky, M. R. Štefánika 14, IČO: 42 041 970, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Bratislava, Niťová 3, IČO: 36 856 592, za účasti inervenienta na strane žalovaného: Allianz - Slovenská poisťovňa a. s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody 48.156,82 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. augusta 2017 č. k. 13C/627/2012-247 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného vo vzťahu k žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie žalobu zamietol, návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 420 ods. 1, 2, 3, § 488, § 489, § 494, § 657 Občianskeho zákonníka, § 2, § 3, § 4 ods. 4, § 40 ods. 1, 3 Notárskeho poriadku č. 323/1992 Zb., § 3, § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a § 162 CSP. Uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 11. 12. 2012 domáhal voči žalovanému náhrady škody v sume 48.156,82 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od podania žaloby do zaplataenia. Žalobu zdôvodnil tým, že žalovaný dňa 26. 02. 2008 spísal žalobcovi zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva, ktorú uzavrel žalobca v postavení veriteľa a O. H. v postavení dlžníka, pričom táto zmluva bola spísaná formou notárskej zápisnice č. N 67/2008, NZ 7999/2008, NCRIs 7936/2008 v znení doložky o oprave zo dňa 21. 05. 2008, pričom táto zmluva mala žalobcovi slúžiť ako prostriedok zabezpečenia peňažnej pohľadávky voči dlžníkovi O. H. z titulu poskytnutej pôžičky v sume 53.110,27 eura (1.600.000,-Sk) a oprávňovala žalobcu v prípade nevrátenia pôžičky uspokojiť svoju pohľadávku z predmetu zabezpečenia, ktorým bol byť veriteľa O. H. zapísaný na LV č. XXXX k. ú. R. U., pričom tento bol ocenený na sumu 39.832,70 eura (1.200.000,-Sk). Žalobca v žalobe uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č. 10C/152/2008-326, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/56/2010-367, v ktorom bolo určené, že uvedená zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva je absolútne neplatná a na základe týchto rozhodnutí K.. C. A. ako žalobca v uvedených konaniach dosiahol, že do katastra nehnuteľností bola zapísaná kúpna zmluva, ktorou O. H. predal K..

C. A. byt, ktorý bol predmetom zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva, ktorú uzavrel žalobca s O. H.. Zároveň uviedol, že v uvedených konaniach žalobca vystupoval ako žalovaný v 2. rade a bol zaviazaný k náhrade trov konania voči K.. C. A. v sume 1.936,84 eura, pričom žalobca v uvedenom konaní zaplatil náklady na svoje právne zastúpenie v celkovej sume 1.740,13 eura. V žalobe tiež uviedol, že z dôvodu neplatnosti zmluvy sa nikdy nestal ani len dočasným vlastníkom majetku O. H. a tým mu bola zmarená právna aj faktická možnosť uspokojenia pohľadávky speňažením majetku, ktorý bol predmetom zabezpečenia, a keďže tento majetok predstavoval v tom čase hodnotu 44.479,85 eura, mohol žalobca z predaja predmetného bytu utŕžiť uvedenú sumu a tým by bola náhradným spôsobom uspokojená jeho pohľadávka voči O. H.. Poukázal na to, že žalovaný spôsobil škodu celkom v sume 48.156,82 eura, ktorá pozostáva zo sumy 44.479,85 eura, t. j. hodnoty predmetného bytu a sumy 3.676,97 eura, ktorá predstavuje trovy konania protistrany v spore o neplatnosť zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva a trov svojho právneho zastúpenia v uvedenom spore v sume 1.740,13 eura. Konajúci súd na základe návrhu žalovaného zo dňa 18. 10. 2013 uznesením č. 13C/627/2012-64 zo dňa 23. 10. 2013 pripustil, aby na strane žalovaného ako intervenient pristúpil do konania Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700. Súd po oboznámení sa so žalobou, na základe skutkového stavu i na základe výpovedí strán a svedka a po oboznámení sa so spismi sp. zn. 6RO/86/2011 a sp. zn. 10C/152/2008 zistil, že žaloba žalobcu je nedôvodná. Súd mal preukázané, že žalobca poskytol O. H. pôžičku celkom v sume 53.110,27 eura a Okresný súd Nové Zámky platobným rozkazom č. 6RO/86/2011-45 uložil O. H. túto pôžičku vrátiť a zaviazal ho zaplatiť žalobcovi sumu 53.11,207 eura s 8% ročným úrokom z omeškania od 01. 04. 2008 do zaplatenia. Zo spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10C/152/2008 mal súd preukázané, že Okresný súd Nové Zámky, ako i odvolací súd - Krajský súd v Nitre rozsudkami určili neplatnosť zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva spisanej notárom JUDr. Petrom Šulaiom dňa 26. 02. 2008 medzi veriteľom SYMPATHIA, s. r. o., Nové Zámky a dlžníkom O. H., pričom v uvedených rozhodnutiach sa neuvádza, kým bola spôsobená neplatnosť predmetnej zmluvy. V odôvodnení rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. 10C/152/2008 sa uvádza ako dôvod neplatnosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže uvedená zmluva zo dňa 26. 02. 2008 o zabezpečení záväzku prevodom práva obsahovala hrubý nepomer poskytnutej pôžičky v sume 95.000,- Sk k sume 1.200.000,- Sk, resp. 1.340.000,- Sk, ktorá predstavovala hodnotu bytu, ktorý bol predmetom zabezpečovacieho prevodu práva, a teda táto skutočnosť spôsobila absolútnu neplatnosť uvedeného právneho úkonu a na tom nič nezmenila ani skutočnosť, že uvedená pohľadávka v sume 95.000,- Sk sa navýšila postupne na sumu 1.600.000,- Sk. Zo žaloby vyplýva, že žalobca sa domáha voči žalovanému náhrady škody, ktorá pozostáva jednak zo sumy 44.479,85 eura (1.340.000,-Sk), ktorá predstavuje kúpnu cenu, za ktorú O. H. predal kupujúcemu K.. C. A. predmetný byt, zo sumy 1.936,84 eura, ktorá predstavuje náhradu trov konania vo veci 10C/152/2008, ktoré žalobca mal vyplatiť K.. C. A. a tiež zo sumy 1.740,13 eura, ktorá predstavuje náhradu trov konania vo veci 10C/152/2008, ktoré žalobca vyplatil svojmu právnenému zástupcovi advokátovi JUDr. Karolovi Janečekovi. Konajúci súd mal za to, že v danom prípade nie je daná zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu, keďže nie sú splnené zákonné podmienky pre priznanie náhrady škody žalobcovi. Konajúci súd mal za to, že ustanovenie § 40 Notárskeho poriadku zodpovedá svojím obsahom obdobnému ustanoveniu § 420 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje všeobecnú zodpovednosť za škodu, ktorej predpokladom je zavinené porušenie právnej povinnosti, t. j. konanie, resp. opomenutie, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, vznikom škody, príčinnou súvislosťou medzi protiprávnym konaním, resp. opomenutím škodcu a vznikom škody. Za porušenie právnej povinnosti sa považuje objektívne vzniknutý rozpor medzi tým, ako osoba skutočne konala, resp. opomenula konať a tým, ako konať mala tak, aby si splnila povinnosti, ktoré pre ňu vyplývajú zo zákona alebo zo zmluvy. Škodou sa rozumie majetková ujma poškodeného vyjadriteľná peniazmi, pričom sa rozoznáva skutočná škoda a ušlý zisk. Ďalšou zákonnou podmienkou zodpovednosti za škodu je príčinná súvislosť, t. j. medzi protiprávnym úkonom, resp. protiprávnym opomenutím a škodou musí existovať vzťah príčiny a následku, teda ak škoda vznikne v dôsledku zavineného spôsobenia neplatnosti právneho úkonu. Z ustanovenia § 553 odsek 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že splnenie záväzku možno zabezpečiť dočasným prevodom práva dlžníka alebo tretej osoby v prospech veriteľa, pričom pri zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva sa dočasne prevádza vlastníctvo k prevádzanej veci podľa všeobecných ustanovení o nadobudnutí vlastníctva zmluvou. V danom prípade došlo medzi žalobcom a O. H. k uzavretiu zmluvy o zabezpečovacom prevode práva notárskou zápisnicou spísanou žalovaným, pričom zmluva o zabezpečovacom prevode práva je jedným z inštitútov zabezpečenia záväzkov, napríklad takou, akou je zmluvná pokúta, dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, záložná zmluva, atď., ako to uvádza piaty oddiel v ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Z ustanovenia § 36 odsek 1 Notárskeho poriadku vyplýva, že notár môže odmietnuť vykonať požadovaný úkon, ak odporuje zákonu

alebo všeobecne záväzným právnym predpisom. Z obsahu spisu 10C/152/2008 je zrejmé, že v danom prípade celý uvedený spor zaviniel O. H. v uvedenom spore označený ako žalovaný v 1. rade, keďže už dňa 15. 02. 2008 previedol kúpnu zmluvou predmetný byt na žalobcu Mgr. C. A., ktorý v záujme právnej istoty bol nútený domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva, a preto konajúci súd mal za to, že v danom prípade trovy tohto konania v sume 3.676,97 eura (1.936,84 eura + 1.740,13 eura) zaviniel O. H., a teda zodpovednosť žalovaného za škodu v uvedenom rozsahu nie je daná. Súd pritom poukazuje na to, že žalobca v tomto spore v postavení žalovaného mohol podľa § 150 odsek 1 OSP požiadať súd z dôvodov hodných osobitného zreteľa, aby súd žalobcovi trovy konania nepriznal. Preto súd návrh v tejto časti z uvedeného dôvodu zamietol, keďže nebolo preukázané zavinenie a zodpovednosť žalovaného, ani príčinná súvislosť za vzniknuté trovy konania, keďže uvedené konanie a jeho trovy zapríčinil O. H., ktorý o kúpnej zmluve bytu zo dňa 15. 02. 2008, ktorou previedol svoj byt na Mgr. C. A., neinformoval ani žalobcu, ani žalovaného. Taktiež nebola preukázaná príčinná súvislosť, ale ani zavinenie za požadovanú časť škody v sume 44.479,85 eura, keďže ani v tomto prípade nebolo preukázané, že by žalovaný spôsobil majetkovú ujmu, t. j. škodu žalobcovi v uvedenej výške, keďže neplatnosť zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva sama o sebe nemohla spôsobiť žalobcovi škodu, keďže išlo len o zmluvu o zabezpečení záväzku, ktorým bol záväzok vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcom a O. H. zabezpečený, pričom o povinnosti O. H. pôžičku vrátiť v sume 53.110,27 eura bolo právoplatne rozhodnuté platobným rozkazom č. 6RO/86/2011. Na túto skutočnosť nemá žiadny vplyv platnosť alebo neplatnosť zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že ak nedôjde k uspokojeniu pohľadávky priznanej súdom v exekučnom konaní, je možné sa jej domáhať voči tretím osobám z iného právneho titulu. Súd pri rozhodovaní zohľadnil aj skutočnosť, že zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva bola zabezpečená len pôžička v rozsahu 95.000,- Sk (3.153,42 eura), a nie celá pôžička tak, ako sa to konštatuje aj v rozsudkoch Okresného súdu Nové Zámky 10C/152/2008 a v rozsudku Krajského súdu v Nitre 25Co/56/2010-367, a teda na nárok žalobcu uplatnený žalobou nie je oprávnený aj z tohto dôvodu. Ak by konajúci súd žalobe vyhovel, vznikli by dva exekučné tituly na základe tej istej právnej skutočnosti, a to zmluvy o pôžičke zabezpečenej zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva podľa § 553 Občianskeho zákonníka, keďže žalobcovi voči O. H. bola priznaná suma 53.110,27 eura a od žalovaného požaduje celkom sumu 48.156,82 eura. Keďže zodpovednosť žalovaného podľa § 40 Notárskeho poriadku nebola preukázaná, súd návrh žalobcu zamietol. Ohľadne námietky právneho zástupcu žalovaného, že v spore mal byť žalovaný štát podľa § 4 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, mal súd za to, že v danom prípade bola daná objektívna zodpovednosť žalovaného za škodu, ak by k škode došlo a bola by daná objektívna zodpovednosť žalovaného za škodu, pričom by išlo o škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 4 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb., podľa ktorého vykonávanie notárskej činnosti je výkonom verejnej moci a z ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 323/1992 Zb. vyplýva, že notárskou činnosťou je spisovanie a vydávanie listín o právnych úkonoch. V danom prípade by teda, ak by škoda vznikla, mala byť uplatnená podľa § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. voči štátu, t. j. Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR. Zároveň z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 odsek 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občiansko-súdnom konaní alebo v trestnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak, ak škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, alebo ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu. Z uvedeného teda vyplýva, že aj keby škoda vznikla na základe objektívnej zodpovednosti žalovaného ako notára, mal byť žalovaným štát, t. j. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a v danom prípade teda žalovaný nebol vo veci pasívne legitimovaný. Preto z uvedeného dôvodu súd žalobu voči žalovanému zamietol. V tejto súvislosti súd poukázal na právny názor obsiahnutý v uznesení Ústavného súdu č. II US431/2013-21, v ktorom sa konštatuje, že štát delegoval výkon verejnej moci na niektoré subjekty, ale musí naďalej niesť zodpovednosť za výkon tejto moci, a preto na uľahčenie postavenia poškodeného zákonodarca upravil zodpovednosť štátu za výkon verejnej moci, pričom riadny výkon verejnej moci zabezpečuje regresným nárokom štátu voči osobe, ktorá škodu spôsobila. Súd zároveň poukázal aj na právny názor obsiahnutý v stanovisku Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 24. 09. 2015 (č. I. 174 spisu), v ktorom sa konštatuje, že v prípade škody, ktorú spôsobí notár pri výkone notárskej činnosti, sa poškodený nemôže domáhať jej náhrady od notára, ale od štátu podľa ustanovení obsiahnutých v zákone č. 514/2003 Z. z. Z uvedeného teda vyplýva, že i keď je daná objektívna zodpovednosť notára za škodu, domáhať sa náhrady škody možno len od štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na uvedený právny názor konajúceho súdu, že žalovaný nie je vo veci pasívne legitimovaný, súd sa otázkou premlčania nároku žalobcu voči žalovanému nezaoberal.

Konajúci súd sa taktiež nezaoberal návrhom žalovaného na vstup Komunálnej poisťovne a. s. do konania ako intervenienta, keďže právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 01. 02. 2016 uviedol, že na vstupe uvedeného subjektu do konania netrvá. Súd zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, keďže v zmysle § 162 ods. 1 písmeno b/ CSP neboli na prerušenie konania splnené podmienky keďže konajúci súd mal za to, že ustanovenie § 4 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb. je v súlade s Ústavou SR a žiadnym spôsobom nediskriminuje ostatné právnické profesie a ani žiadnym spôsobom nezvýhodňuje notárov pri výkone svojej činnosti oproti iným právnickým profesiám, čo vyplýva z ust. § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát má právo na regresnú náhradu voči notárovi, ktorý pri výkone verejnej moci spôsobil škodu. Ďalším dôvodom, pre ktorý súd návrh na prerušenie konania zamietol, je neurčitosť návrhu na prerušenie konania, keďže žalobca návrh na prerušenie konania neuviedol, s ktorými ustanoveniami Ústavy SR je ustanovenie § 4 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb. v rozpore. Súd o trovách tohto konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalovaný, ako i intervenient na strane žalovaného boli v plnom rozsahu úspešní, súd im priznal náhradu trov konania, pričom o výške náhrady trov konania, t. j. o sume, ktorú má žalobca zaplatiť žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného, rozhodne súd samostatným uznesením.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobca. Vytkol súdu prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil, nesprávnym procesným postupom, mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žiadal, aby odvolací súd vo veci samej zmenil napadnutý rozsudok a žalobe v celom rozsahu vyhovel, resp. aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V časti zamietnutého návrhu na prerušenie konania žiadal rozhodnutie zmeniť a podanému návrhu na prerušenie konania vyhovieť. Uviedol, že odvolací súd v uznesení zo dňa 04. 06. 2015 č. k. 9Co/690/2014-145 jasne vyslovil právne záväzný záver, že zodpovednosť notára podľa § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku je vybudovaná iba na objektívnom princípe, pri ktorom nemá žiaden význam zavinenie. Z tohto dôvodu sa súd v bode 33 rozsudku zbytočne zaoberal úvahami o pôvodcovi zavinenia neplatnosti zabezpečovacej zmluvy. Súd nesprávne vyhodnotil vzájomný vzťah dvoch celkom indiferentných právnych titulov. Existencia právoplatného rozhodnutia č. k. 6Ro/86/2011 nie je prekážkou v tom, aby sa žalobca domáhal proti žalovanému náhrady škody. Tieto dva nároky síce majú príbuzné skutkové súvislosti, ale po právnej stránke vychádzajú z celkom odlišných inštitútov. Súd zásadným spôsobom zmenil právny názor z predchádzajúceho rozhodnutia, ktoré bolo zrušené odvolacím súdom, pričom nie je zrejmé, prečo súd názor odvolacieho súdu nerešpektoval. V rozsudku súd zastáva už nový právny názor, hoci skutková stránka veci sa nijako nezmenila. V prípade, že notár spisuje zápisnicu o právnom úkone medzi dvoma subjektami súkromného práva, tak je činný výslovne v komerčnej sfére a poskytuje službu na objednávku. Pri službe, ktorú žalovaný poskytol žalobcovi, nijako nemožno hovoriť o výkone verejnej moci, lebo žalovaný nevydával žiadne autoritatívne rozhodnutie, ktorým by rozhodoval o právach alebo povinnostiach účastníkov notárskej zápisnice. Iný výklad nemôže zodpovedať zásadám spravodlivosti, lebo dôsledkom by bola ústavne neakceptovateľná výhoda poskytovaná notárom od štátu. Notári musia mať pri spisovaní listín o právnych úkonoch rovnaké právne postavenie ako ktorákoľvek iná kategória právnického povolania oprávnená na právnu pomoc. Za svoju komerčnú činnosť musí každý notár niesť osobnú právnu zodpovednosť a niet racionálneho dôvodu, aby namiesto skutočného škodcu vstupoval do veci štát ako zodpovednostný subjekt. Ustanovenie § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku podľa jeho mienky kladie notárov do výsadného postavenia a vytvára z nich osobitnú a celkom výnimočnú kategóriu právneho povolania s takou výsadou, ktorá spočíva v právnej imunite pred priamymi zodpovednostnými následkami za škodu vzniknutú pri ich činnosti. Predovšetkým z tohto dôvodu žiadal, aby súd prerušil konanie a predložil vec Ústavnému súdu SR. Záverom uviedol, že názor Ústavného súdu SR, ktorým sa žalovaný bránil je vyslovený iba v právne nezáväznej časti rozhodnutia a nemá povahu názoru záväzného pre všeobecné súdy. Tento názor bol vyslovený iba v tzv. senátnom rozhodnutí, pričom sa jedná o odmietajúce rozhodnutie. O súladnosti zákona s ústavou rozhoduje ústavný súd vždy v pléne, nikdy nie v senáte.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v odvolaní uvádza argumenty, s ktorými sa v plnej miere vysporiadal súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorým sa v plnej miere stotožňuje. Právny názor žalobcu, že činnosť notára nepredstavuje výkon verejnej moci, jednoznačne vyvracajú ustanovenia Notárskeho poriadku, ktoré okresnú súd citoval v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalovaný v tomto spore nie je pasívne vecne legitimovaný a žalobca sa mal domáhať náhrady škody od štátu, ak sa domnieval, že jeho nárok na náhradu škody je dôvodný. Žalovaný pritom žalobcovi ani žiadnu škodu nespôsobil. O. bola právoplatným platobným

rozkazom uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 53.110,27 eura titulom zmluvy o pôžičke. Skutočnosť, že O. H. doteraz žalobcovi nezaplatil, nemôže zakladať právo domáhať sa zaplataenia od iného subjektu, aj keď z iného titulu. Žalovaný nemohol žalobcovi spôsobiť škodu, pretože žalobcovi bola právoplatne priznaná suma vo výške 53.110,27 eura. Okrem toho súd správne poukázal aj na tú skutočnosť, že zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva bola zabezpečená len pôžička vo výške 95.000,-Sk, čo vylučuje úvahy o škode vo výške, v ktorej si ju uplatňuje žalobca. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že rozumným úsudkom nemožno dospieť k inému záveru než k tomu, že treba pozorne rozlišovať, v akej pozícii vystupuje notár pri konkrétnej činnosti. Verejnou mocou je zásadne iba taká sféra, kde orgán verejnej moci vystupuje v nadradenom postavení voči účastníkovi a autoritatívne, cez právomoc danú mu zákonom, rozhoduje o právach a právom chránených záujmoch fyzických a právnických osôb. Ak notár spisuje zápisnicu o právnom úkone medzi dvoma subjektmi súkromného práva, je činný výslovne v komerčnej sfére a poskytuje službu na objednávku. Odvolací súd už vyslovil právny názor, že notárska činnosť, ktorá sa preskúmava v súdnej veci, nemala povahu výkonu verejnej moci. Zmena postoja odvolacieho súdu by v terajšej procesnej fáze znamenala popretie názoru, hoci skutková stránka veci sa doposiaľ nijako nezmenila. To by zásadným spôsobom malo vplyv na predvídateľnosť právnej ochrany žalobcu. Názor Ústavného súdu SR, na ktorý žalovaný poukazuje, nemá povahu názoru záväzného pre všeobecné súdy. V odvolacom konaní bude určujúcou správna interpretácia § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku, pričom argumentačný prístup žalovaného sa opiera iba o gramatický výklad. K názoru žalovaného, že žalobcovi nevznikla škoda, uviedol, že žalovaný nesprávne vyhodnocuje vzájomný vzťah dvoch celkom indiferentných právnych titulov. Právoplatné rozhodnutie, ktoré priznáva žalobcovi nárok voči O. H. na vrátenie pôžičky, nie je prekážkou v tom, aby sa žalobca domáhal proti žalovanému náhrady škody. Žalobca sa nedomáha voči žalovanému (po právnej stránke) tej pohľadávky, ktorú si uplatnil pri O. H..

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Z obsahu podanej žaloby, doručenej súdu prvej inštancie dňa 12. 12. 2012, vyplýva, že žalobca sa ňou domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 48.156,82 eura s úrokom z omeškania 8,75% ročne od podania žaloby do zaplataenia. Svoj nárok odôvodňoval tým, že žalovaný dňa 26. 02. 2008 podľa § 46 a nasl. zák. č. 323/92 Zb. (Notársky poriadok) spísal žalobcovi zmluvu podľa § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka o zabezpečení záväzku prevodom práva medzi žalobcom v postavení veriteľa a O. H. v postavení dlžníka vo forme notárskej zápisnice č. N 67/2008, NZ 7999/2008, NCRIs 7936/2008 v znení doložky o oprave zo dňa 21. 05. 2008. Zmluva mala žalobcovi slúžiť ako prostriedok zabezpečenia peňažnej pohľadávky voči dlžníkovi O. H. z titulu poskytnutej pôžičky v sume 53.110,27 eura (1,6 mil. Sk) a oprávňovala žalobcu postupom podľa § 553c ods. 1 Občianskeho zákonníka v prípade nevrátenia pôžičky uspokojiť si pohľadávku z predmetu zabezpečenia, ktorým bol nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. XXXX kat. úz. R. U. ako byt č. XX vo vchode č. X na XX. poschodí bytového domu súp. č. XXXX a prislúchajúce spoluvlastnícke podiely na pozemku parc. č. 8613. Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 03. 02. 2010 č. k. 10C/152/2008-326 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 15. 12. 2010 č. k. 25Co/56/2010-367 bola vyslovená absolútna neplatnosť zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva. Na základe kúpnej zmluvy došlo k prevodu uvedeného majetku z predávajúceho O. H. na kupujúceho K.. C. A. za kúpnu cenu 44.479,85 eura. Z dôvodu neplatnosti zmluvy sa žalobca nikdy nestal vlastníkom majetku a bola mu zmarená právna aj faktická možnosť uspokojenia pohľadávky speňažením majetku, ktorý bol predmetom zabezpečenia. Ak by nebola vyslovená absolútna neplatnosť zmluvy, žalobca by bol z predaja bytu utrátil minimálne sumu 44.479,85 eura a minimálne v tejto sume by bola náhradným spôsobom uspokojená jeho pohľadávka z titulu pôžičky voči O. H.. Žalobca sa tak domáhal voči žalovanému náhrady škody v celkovej sume 48.156,82 eura, ktorá pozostáva zo škody na jeho majetku v sume 44.479,85 eura, ako aj zo škody vo výške 3.676,97 eura (náklady spojené s právnym zastupovaním vo výške 1.740,13 eura, ktoré žalobca vynaložil na jemu poskytnutú právnu pomoc, ako aj trovy konania vo výške 1.936,84 eura, ktoré bol zaviazaný zaplatiť K.. C. A. ako náhradu trov konania v konaní 10C/152/2008).

7. Súd prvej inštancie vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 6. mája 2014 č. k. 13C/627/2012-119 tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania, ako i vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania nepriznal. V tomto rozhodnutí súd prvej inštancie ustálil záver, že nie je daná zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu, keďže nie sú splnené zákonné podmienky pre priznanie náhrady škody žalobcovi, keď nebolo preukázané zavinenie a zodpovednosť žalovaného a ani príčinná súvislosť na vzniku škody. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 4. júna 2015 č. k. 9Co/690/2014-145 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď zodpovednosť notára za spôsobenú škodu neposudzoval v zmysle ustanovenia § 40 ods. 3 zákona č. 323/1992 Z. z., pričom zodpovednosť, ktorá je predmetom tohto konania, má povahu objektívnej zodpovednosti a uložil súdu prvej inštancie zamerať dokazovanie na to, či bolo preukázané, že žalovaný na zabránenie škody vynaložil všetko úsilie, ktoré bolo možné objektívne požadovať.

8. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

13. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

14. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

15. V priebehu odvolacieho konania odvolací súd vyzval v zmysle ustanovenia § 382 CSP strany sporu na vyjadrenie sa k použitiu ustanovenia § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku, účinného od 01. 07. 2004, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie síce aplikoval ustanovenie § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku, avšak v nesprávnom znení (účinnom do 30. 06. 2004).

16. Žalobca z hľadiska výzvy odvolacieho súdu na aplikáciu ustanovenia § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku, účinného od 01. 07. 2014, uviedol, že sa domáha toho, aby odvolací súd nenechal svoj vyslovený právny názor a postupoval v súlade s týmto názorom, lebo sa nijako nezmenili skutkové okolnosti prípadu, ani posudzovaná normatívna úprava z obdobia významného pre žalobcu. Ten typ notárskej činnosti, ktorý žalovaný vykonal pre žalobcu, z povahy veci nemal charakter verejnej moci. Záverom uviedol, že Notársky poriadok označuje všetku notársku činnosť za výkon verejnej moci až od 01. 09. 2009, pričom žalovaný spísal pre žalobcu spornú zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva dňa 26. 02. 2008.

17. Žalovaný z hľadiska výzvy odvolacieho súdu na aplikáciu ustanovenia § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku, účinného od 01. 07. 2014, uviedol, že súd prvej inštancie mal aplikovať ustanovenie § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku v znení účinnom od 01. 07. 2004. Keďže pochybenie súdu prvej inštancie nemá vplyv na správnosť napadnutých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie, dané pochybenie môže odvolací súd napraviť v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku.

18. Intervenient na strane žalovaného z hľadiska výzvy odvolacieho súdu na aplikáciu ustanovenia § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku, účinného od 01. 07. 2014, uviedol, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tak nastupuje namiesto osobnej zodpovednosti notára. Zákonodarca v ustanovení § 3 ods. 1 Notárskeho poriadku výslovne zákonom ustanovil tie činnosti notára, ktoré sú výkonom verejnej moci a za ktoré nesie zodpovednosť štát ako garant zákonného výkonu verejnej moci.

19. Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 323/1992 Z. z. Notárskeho poriadku, účinného od 01. 07. 2004, ak osobitný zákon (pozn. 3a.- zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov) neustanovuje inak, notár zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

20. Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci (§ 3 ods. 1 zákona č. 323/1992 Zb. Notársky poriadok).

21. Podľa § 3 ods. 1 Notárskeho poriadku notárskou činnosťou je: a/ spisovanie a vydávanie listín o právnych úkonoch, b/ osvedčovanie právne významných skutočností, c/ konania vo veciach notárskych úschov, d/ úkony vo veciach notárskych centrálnych registrov.

22. V oblasti zodpovednosti notára za škodu je východiskovým ustanovením § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku, v zmysle ktorého notár zodpovedá za škodu iba v prípade, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Týmto osobitným zákonom je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý nadobudol účinnosť 01. 07. 2003. Vzťah Notárskeho poriadku a zákona č. 514/2003 Z. z. je v otázke zodpovednosti za škodu spôsobenú notárom vzťahom *lex specialis* a *lex generalis*. Právna úprava teda vychádza zo zásady prednosti zodpovednosti štátu pred zodpovednosťou notára. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú notárom pri výkone verejnej moci tak nastupuje namiesto osobnej zodpovednosti notára, má špeciálny režim a riadi sa zákonom č. 514/2003 Z. z. Osobná súkromnoprávna zodpovednosť notára za škodu v zmysle § 40 Notárskeho poriadku nastupuje až v prípade, ak nie je naplnené kritérium výkonu verejnej moci, s ktorým zákon č. 514/2003 Z. z. spája zodpovednosť štátu za škodu. Uvedené ale neznamená, že by notár v dôsledku svojho nesprávneho profesionálneho postupu nebol povinný nahradiť spôsobenú škodu. Ak totiž štát uhradí škodu, za ktorú zodpovedá v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a ktorá bola spôsobená notárom pri výkone verejnej moci, vznikne štátu právo na regresnú náhradu voči notárovi ako osobitný postihový nárok štátu.

23. Pod výkonom verejnej moci Notársky poriadok rozumie výkon notárskej činnosti, ktorej obsah je výslovne definovaný v § 3 ods. 1 a 2 Notárskeho poriadku, teda aj činnosť notára definovanú ako spisovanie a vydávanie listín o právnych úkonoch, čo je i prípad činnosti notára v prejednávanej veci v súvislosti so spísaním notárskej zápisnice o právnom úkone.

24. Právne posúdenie tejto veci tak bolo potrebné odvíjať od § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku, ktorý síce súd prvej inštancie na danú vec aplikoval, avšak v nesprávnom znení, účinnom do 30. 06. 2004. Preto odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 382 CSP tento nedostatok napravil a na danú právnu vec aplikoval ustanovenie právneho predpisu v znení účinnom od 01. 07. 2004. Avšak ani nesprávna aplikácia právneho predpisu súdu prvej inštancie na danú vec nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď súd prvej inštancie, i napriek aplikácii ustanovenia § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku účinného do 30. 06. 2004, ustálil správny právny záver o tom, že žalovaný nie je v tomto spore pasívne vecne legitimovaným subjektom. Z tohto dôvodu potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

25. Pri uplatňovaní náhrady škody žalobca nepostupoval podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, čo znamená, že svoje právo si neuplatnil voči Slovenskej republike ako štátu, v mene ktorej by konalo Ministerstvo spravodlivosti SR. Tak, ako už odvolací súd citoval ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ bod 2 tohto zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci. V tomto bode zákon odkazuje na ustanovenie § 3 ods. 1 Notárskeho poriadku, podľa ktorého notárskou činnosťou je aj spisovanie a vydávanie listín o právnych úkonoch, čo je i prípad činnosti žalovaného ako notára v danej veci. Teda, v prípade výkonu notárskej činnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a/ Notárskeho poriadku išlo o výkon verejnej moci notára, za ktorú zodpovedá štát a nastupuje zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Na tejto jednoznačnej zákonnej formulácii nič nemení ani nedôvodná polemika žalobcu o tom, kedy notár má vystupovať, resp. nemá vystupovať ako orgán verejnej moci, keď zákonodarca výslovne ustanovil, že činnosť notára v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 Notárskeho poriadku predstavuje výkon verejnej moci.

26. Pokiaľ žalobca namietal, že ustanovenie § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku, ktoré súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní použil, nadobudlo účinnosť až od 01. 09. 2009, táto argumentácia žalobcu je síce správna, nič to však nemení na fakte, že toto ustanovenie (spolu s ustanovením § 4 ods. 3 Notárskeho poriadku) len zdôraznilo verejnoprávny charakter funkcie notára, a teda i záujem štátu na posilnení postavenia tohto svojho orgánu pri výkone právnej prevencie, keď to, že výkon notárskej činnosti je výkonom verejnej moci, bolo po prvýkrát v slovenskom právnom poriadku vymedzené v zákone č. 514/2003 Z. z., účinnom od 01. 07. 2004. O výkon verejnej však ide iba v prípade výkonu notárskej činnosti, a nie aj v prípade osobitnej činnosti notára a pri poskytovaní právnych služieb podľa § 5 Notárskeho poriadku.

27. Keďže preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, a teda z hľadiska rozhodovania veci je primárnou povinnosťou súdu ustáliť to, či strany sporu sú nositeľmi vecnej legitímácie, ktorá má základ v hmotnom práve, ustálenie záveru o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v tomto konaní viedlo súd prvej inštancie správne k zamietnutiu žaloby. Z hľadiska tohto právneho záveru súdu potom riešenie akýchkoľvek ďalších právnych otázok nastolených v tomto konaní stratilo svoje opodstatnenie, a to i z toho dôvodu, že by z hľadiska výsledku tohto sporu nepriniesli žiadnu zmenu.

28. Z hľadiska riešenia zásadnej otázky tohto konania, a to pasívnej legitímácie žalovaného, odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 431/2013 zo dňa 12. 09. 2013, tak ako naň v priebehu konania poukazoval samotný žalovaný, z ktorého záverov je nutné prijať len taký záver, ako odvolací súd prezentoval vyššie, a síce, že za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nezodpovedá subjekt, ktorý priamo v tom-ktorom prípade túto moc vykonáva, ale štát zastúpený príslušným vrcholovým orgánom verejnej správy. V tejto súvislosti je namieste vyjadriť sa i k tomu, čo namietal žalobca, a síce, že pri rozhodovaní súdu došlo k odklonu od skôr vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu v jeho predchádzajúcom rozhodnutí.

29. K uvedenému odvolací súd udáva, že v súdnej praxi nie je vylúčená situácia, že odvolací súd v zrušovacom rozhodnutí vysloví určitý právny názor, avšak odvolací súd po podaní odvolania tento svoj vlastný právny názor zmení (bez toho, aby došlo ku skutočnostiam, ako je zmena zisteného skutkového stavu a pod.). Staršia judikatúra dokonca uvádza, že takýto postup súdu je možný, nakoľko z § 226 OSP nevyplýva viazanosť vlastným právnym názorom. K tomuto názoru sa priklonil aj Ústavný súd SR, ktorý uviedol nasledovné: „Pre odvolací súd totiž nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda, odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval (rozsudok Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. zn. 28 Cdo 3342/2007). Aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom.“

30. Je však potrebné uviesť i to, že v prípade, ak sa odvolací súd odkloní od svojho pôvodného právneho názoru, je možné uvažovať o porušení princípu právnej istoty, nakoľko ak dôjde k zmene

pôvodného právneho názoru odvolacieho súdu bez relevantných dôvodov (ako je napríklad zmena zisteného skutkového stavu a pod.) bude nevyhnutne platiť, že rozhodnutie odvolacieho súdu je pre strany nepredvídateľné (keďže v tej istej veci odvolací súd vysloví dva rôzne právne názory). V tomto smere odvolací súd považuje za potrebné uviesť to, že skutočnosťou, že odvolací súd nesleduje svoj skôr vyslovený právny názor vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, je to, že súdna autorita - Ústavný súd na danú otázku zaujal iný názor, tak ako bol prezentovaný vyššie. Požiadavka právnej istoty automaticky totiž neznamená to, že sa judikatúra nemôže vyvíjať, resp. v prípade, že je najvyššou súdnou autoritou prijaté rozhodnutie, že súd nižšej inštancie nemôže nastúpiť na túto líniu rozhodovacej činnosti a to i napriek odklonu od jeho skoršieho rozhodnutia.

31. K námietke žalobcu, že ÚS SR nerozhodoval v pléne, ale len v senáte, odvolací súd udáva, že je jednoznačné, že za najvyššie súdne autority možno sémanticky dosadiť Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie (ŠTEVČEK, M.: komentár k čl. 2 CSP, in: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok.) a to bez toho, že by v tomto ohľade bolo namieste kategorizovať spôsob ich rozhodovacej činnosti.

32. Z hľadiska požiadavky žalobcu na prerušenie konania a predloženia veci Ústavnému súdu SR na posúdenie súladu ustanovenia § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku s Ústavou SR, odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, nakoľko odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie na takýto postup nevidel dôvod. V tomto ohľade je namieste uviesť i to, že sám žalobca vo svojom podaní v priebehu odvolacieho konania poukázal na to, že ustanovenie § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku nadobudlo účinnosť až od 01. 09. 2009, teda po spísaní spornej zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva formou notárskej zápisnice, a tak na to, že aplikácia tohto ustanovenia nie je z hľadiska rozhodovania tejto veci dôvodná, na druhej strane však toto ustanovenie zrejme považuje za kľúčové, keď žiada konanie prerušiť a podrobiť ho kontrole ústavnosti. K ustanoveniu § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku odvolací súd zaujal svoje stanovisko vyššie, keď toto ustanovenie nie je možné považovať za jediné určujúce z hľadiska prijatých právnych záverov, pretože tak ako už odvolací súd uviedol, toto ustanovenie len zdôrazňuje verejnoprávny charakter funkcie notára a jeho činnosti, pričom to, že výkon notárskej činnosti je výkonom verejnej moci, bolo už skôr vymedzené v zákone č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, nevzhladol žiadny dôvod, pre ktorý by mal konanie v zmysle ustanovenia § 162 ods. 1 písm. b/ CSP prerušiť.

33. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).